

Redactare: Alexandra Turcu
Tehnoredactare: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Laurențiu Midvichi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MARIN, CĂTĂLIN

Uneori vine toamna / Cătălin Marin. - Pitești : Paralela 45, 2018

ISBN 978-973-47-2743-8

821.135.1

Copyright © Editura Paralela 45, 2018

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

www.edituraparelela45.ro

CĂTĂLIN MARIN

Uneori vine toamna

Editura Paralela 45

Cuprins

Capitolul I / 7
Capitolul II / 18
Capitolul III / 29
Capitolul IV / 38
Capitolul V / 47
Capitolul VI / 57
Capitolul VII / 67
Capitolul VIII / 77
Capitolul IX / 88
Capitolul X / 97
Capitolul XI / 109
Capitolul XII / 121
Capitolul XIII / 132
Capitolul XIV / 141
Capitolul XV / 154
Capitolul XVI / 164

Capitolul XVII / 174

Capitolul XVIII / 184

Capitolul XIX / 195

Capitolul XX / 206

Capitolul XXI / 217

Capitolul XXII / 228

Capitolul XXIII / 238

Epilog / 247

Capitolul I

De la o vreme lucrurile nu se mai schimbau. Această rămânere devenea din ce în ce mai insuportabilă și, astfel, orice zi se scurta de la sine. Cu toate astea, domnișoara Mary avea un alt chiriaș, îl chema Fred Parsley. Am ținut să notez acest lucru fiindcă mi s-a părut interesant. E totuși important să înțelegem că, deși începem prin a-i prezenta pe cei doi, prin a vorbi despre cum domnișoara Mary în vârstă de cincizeci și șapte de ani își alinta motanul negru ce purta numele unui bărbat pe care ea îl iubise în tinerețe, prin a atrage atenția asupra faptului că Fred nu suporta umbrelele, preferând să fie plouat decât să poarte una după el, deși începem în felul acesta, nu vom mai vorbi niciodată despre ei. A fost ultima dată când i-am întâlnit, și nu, nu este vorba despre vreun vecin de-al lor, toate personajele care ar putea să aibă sau au deja vreo legătură cu ei au fost excluse. Prin urmare, sunt tare curios dacă veți putea citi restul cărții fără să vă gândiți la ei sau la motan sau la bărbatul al cărui nume îl purta. Cât despre umbrele vă asigur că e posibil să apară vreo câteva, uneori mai devreme, alteori mai târziu.

Se apropia o toamnă pe care nimeni nu îndrăznea să o aștepte, venea încet și nu putem ști cum avea să plece, desigur, numai în

cazul în care ar fi făcut-o vreodată. Uneori nici de asta nu mai poți fi sigur.

Sosisem în oraș de puțin timp, să fi fost o zi sau două, nu veneam de departe, dar ajunseseam greu cu toată goana de rigoare a locomotivei pufnitoare. Nu mai fusesem niciodată aici în Duston și plecasem din Londra tocmai din acest motiv. Aflasem despre Duston dintr-o carte mai veche, mă rog, nu era chiar o carte, era un manuscris nepublicat, fără titlu, fără nume de autor, nici măcar nu era terminat, îl găsisem din întâmplare când... mă rog, nu vreau să intru în detalii, când și cum, e o amintire încă recentă, frumoasă dar grea, și nici în detaliile manuscrisului n-am să intru din prima. Ce mi s-a părut mie interesant la acel manuscris a fost că, la început, am crezut că este doar un jurnal, dar mai încolo am întâlnit o serie de întâmplări cam fantastice. Eu, ziarist fiind, am hotărât să investighez.

Aflându-mă în acel moment într-o cafenea, la o masă, pe un scaun în Duston, am simțit pentru prima dată un impuls de mirare, constatând pe de-a întregul că cel puțin orașul există, și chiar dacă n-ar fi existat, eu îl găsisem, ba mai mult, beam o cafea în inima lui. Nu cunoșteam nimic și nu știam pe nimeni, locuiam într-o cameră simplă la un hotel și mai simplu, dar central. Recepționistă era o cucoană dolofană cu părul creț, ochii mici și gusturi vestimentare proaste. În afară de ea mai erau doi locatari în hotel, îi zărisem doar ca pe niște simpli trecători. În rest, mutre și figuri, ceață nu, ploaie rezonabilă. Ședeam. O tânără și chiar frumoasă fată brunetă s-a apropiat de mine și m-a întrebat cât e ceasul, mi-a părut cunoscută dar n-o cunoșteam, semăna doar cu al doilea motiv al plecării mele din Londra, motiv pe care n-am de gând să îl explic pe moment și nici nu știu dacă o voi face. Pe scurt, era un motiv bun, suficient de bun pentru a schimba peisajul sub oarecum falsa justificare a unei investigații.

Revenind, spun că așteptam să apară de undeva o privire mai răsărită, o ființă eventual umană cu care să pot purta o conversație legată de oraș și de întâmplările bizare ce se presupunea sau, mă rog, eu presupuneam că s-au întâmplat. Din moment ce doresc să mă considerați cât de cât rezonabil, aș vrea să repet că faptele din manuscris păreau destul de reale. La prima vedere părea un jurnal, cu capitole separate de date cronologice din care lipsea anul. Erau trecute numai ziua și luna. Cu toate astea, scriitura era mai curând lucrată în stil literar, nu păreau a fi doar relatări și gânduri înșirate. Era tare ciudat, credeți-mă, era tare ciudat.

Cafeaua era cam dulce, o beam așa, rima cu tutunul. Treceam prin tot soiul de stări, repede, repede, ca trenul printre sate, nu știam ce mă așteaptă sau ce aveam să descopăr. Uneori priveam peste umărul amintirilor și îmi întorceam privirea cumva plăcut înfrigurat, altfel nu pot descrie.

Cu puțin timp înainte de a-mi termina cafeaua, lângă masa mea, pe un scaun la o altă masă, se așeza un bărbat fără pălărie. Menționez că presupuneți greșit, nici eu nu aveam pălărie, dar alt detaliu relevant pentru a-i înfățișa imaginea esențială a celui personaj, să-i zicem, n-am găsit mai potrivit. Îi priveam profilul, era așezat cu spatele la mine și nu fuma. În schimb bătea cu degetele țopăitoare pe marginea mesei ca peste clapele unui pian căpos. Stăteam și priveam așa, de parcă aș fi putut deduce melodia din dansul lor, dar brusc, în loc de degete am văzut capete de corbi cu ciocuri lungi, bocăneau cu vârfurile pliscurilor, iar ochii le priveau înainte. Am rămas consternat, înmărmurit, împietrit, nu-mi puteam lua ochii de la ceea ce nu credeam că îmi vine să cred. Și-atunci:

— Beethoven, Simfonia a noua, spune calm bărbatul, cu o voce gravă, fără să se întoarcă cu fața spre mine. Corbii se transformaseră la loc în degetele care au terminat de cântat.

- Într-adevăr, mi se părea foarte cunoscută, dar...
- E preferata mea, adesea mă trezesc din somn dimineața și o aud în urechi, bucuria n-ar putea suna altfel.
- Odată ce-ai auzit-o cel puțin.
- James Clay! se prezintă bărbatul ridicându-se jumătate de pe scaun și întorcându-se cu mâna întinsă către mine.
- Încântat de cunoștință! Gideon Dunn.
- N-am nicio îndoială.
- Poftim? întreb eu cu toată nedumerirea.
- Era o glumă, încă este... zâmbește bărbatul.
- Trebuia să îmi dau seama, am pretenții de la simțul umorului meu, dar se pare că simțul îmi trădează umorul câteodată, mă scuz și vă spun că sunt sosit în oraș abia de vreo două zile.
- Și de unde veniți? întrebă James așezându-se cu mine la masă fără să ceară permisiunea. Am remarcat dar nu m-a deranjat, aveam chef de conversație, iar el părea un interlocutor interesant, cu tot cu degetele lui care mă speriaseră, motiv pentru care trăgeam cu ochiul la ele încercând să fiu cât mai subtil posibil.
- Vin de la Londra, sunt ziarist de meserie și... am auzit niște povești interesante despre Duston, mi-am zis că ar fi o treabă să vin să îl văd.
- Povești despre Duston? Nu pot să cred, chiar dacă nu-i un oraș mic, adică avem o linie de tramvai, dar să fim serioși, nu sunt prea mulți oameni în Regat care să știe că se află pe hartă.
- Eu sunt unul dintre ei.
- Drept!
- Drept!
- Băiete, dă-mi un ceai negru, te rog, strigă James către băiatul subțirel care servea pe la mese. Acesta a încuviințat și a dispărut, ce era să facă? Și ce povești ați auzit? continuă el.

- Mă rog, în principiu, una singură, o poveste despre o casă de pe dealul Brigham.
- Aaa, reședința Denholm, e părăsită, știi? Se spune că ar fi blestemată.
- Nu știam asta, știam numai povestea unei întâmplări.
- Ei, nu mai spune, ce întâmplare?
- Cum ce întâmplare? Cu fata, cu arabul...
- Continuați să mă uimiți, locuiesc de peste patruzeci de ani în Duston și nu știu nimic mai mult despre acea casă, decât că ar fi blestemată și bântuită.
- Ați văzut-o vreodată?
- De la distanță, da, dar vă rog spuneți-mi povestea.
- Pe scurt, povestea e în felul următor: un arab s-a mutat acolo, un arab bogat venit de pe undeva de prin Siria, iar arabul ăsta avea o fată pe nume Ghaada. Într-o zi, un bărbat al cărui nume nu îl cunosc a întâlnit-o pe această fată și, cu toate că i-a văzut doar ochii verzi, s-a îndrăgostit de ea ca un nebun...
- Se poate și altfel?
- Altfel cum? La ce vă referiți?
- Dacă te poți îndrăgosti și altfel decât nebunește?
- Hmm... unii au impresia că da, eu mă îndoiesc, dar, să revenim: se face că și fata se îndrăgostește de el și găesc un chip în care să se întâlnească în labirintul de gard viu din spatele casei, lângă o fântână. Într-o noapte sunt găsiți chiar de către arab în persoană, arabul îl împușcă pe bărbatul al cărui nume nu îl cunosc și pune slugile să îl arunce în lacul Moans. Slugile leneșe au lăsat cadavrul în pădure, dar ca să vezi ce înseamnă într-un fel norocul, rana nu fusese mortală. Împușcatul își revine, se întoarce în oraș și își leagă rana. În seara ce a urmat s-a hotărât să răpească fata, știa care e camera ei după o lumânare pe care ea o aprindea în fereastră în nopțile în

care îl aștepta. Culmea a fost că, deși îl văzuse murind, în noaptea cu pricina fata aprinsese lumânarea în geam. Nu a găsit-o însă în grădină. A făcut el ce a făcut, a intrat în casă pe furiș și a reușit să ajungă în camera fetei, unde, unde... a descoperit tragedia: Ghaada atârna spânzurată de candelabru. Cuprins de nebunia furiei sau de furia nebuniei a început să răcnească, s-au trezit slugile, s-a trezit și arabul. Toți au luat-o razna la vederea fetei spânzurate. Au început să se învinuiască unii pe alții, în tulburarea aceea, bărbatul îl ucide pe arab și fuge și... cam atât.

— Interesantă poveste și chiar detaliată. Hai să îți spun eu o treabă scurtă: se spune că acea casă e bântuită de o fată cu ochii verzi, se mai spune că uneori arde o lumină roșie în fereastra care se vede dinspre poartă, așa că sunt tare curios să știu de unde ai aflat povestea asta la Londra, aici nimeni nu o știe, pot să jur pentru asta.

— Am auzit-o povestită într-o cârciumă...

— De către cine?

— Un moș bărbos... cu albeață la ochiul stâng, de fapt nici nu mi-a povestit-o mie, doar am tras cu urechea.

— Hmmmm... foarte straniu.

Trăgând concluzia, James a început să își scarpine gânditor bărbia și din nou degetele i s-au transformat în capete de corbi. Am încremenit, el părea să nu își dea seama de asta, eu nu știam ce să fac, ce să spun, țintuiam cu privirea cele cinci capete, iar dacă asta nu a fost de ajuns, din senin o pisică vărgată a aterizat pe masă. James nu-i dădea atenție. Mâța m-a privit și a spus cu o voce șerpească: „Mincinosule.“ Apoi s-a transformat într-un ghem de blană și a dispărut. Degetele lui James erau iarăși degete. M-am speriat, speram că ochii nu îmi trădează simțurile și totuși ce mi se întâmpla îmi era greu de priceput. N-avusesem niciodată vedenii, dar, din câte știam, puteau apărea oricând.

— Se întâmplă și alte lucruri ciudate în Duston? am întrebat eu.

— O da, de toate felurile...

— Vreo poveste interesantă de dat la schimb?

— Ai răbdare să mă gândesc la una pe măsură?

— Absolut! zic mirosindu-mi cafeaua și gândind că poate e ceva în neregulă cu ea, cine știe ce halucinogene scăpase cineva înăuntru, dar mirosea a cafea, avea gust de cafea, era cât se poate de cafea.

Priveam în jos, în sus, în jur, cum puteam mai subtil, căutam o altă bizazerie care să-mi confirme ceea ce văzusem sau credeam că văzusem deja.

După câteva minute, James a început să dea din cap, ca și cum ar fi avut o idee de care este mulțumit.

— Fii atent! a început el. Era pe aici pe undeva cândva un brutar, un om foarte singuratic și mai deloc vorbăreț. Omul ăsta avea un vis pe care îl visa în fiecare noapte cu lună plină. Visa un corb cu două perechi de aripi care venea la el la fereastră și îi șoptea ceva într-o limbă străină, ceva ca o vrajă, un descântec. Brutarul era om simplu, s-a dus la biserică, s-a spovedit acolo de toată întâmplarea, iar preotul i-a prescris rugăciuni și alte cele. Cu toate astea, omul nostru nu a scăpat de visul tulburător, ba mai mult, într-o dimineață când a deschis cuptorul de pâine să-l încingă, a ieșit dinăuntru un corb alb cu ochii de safir care i-a poruncit să țină cuptorul închis arzând trei zile și trei nopți. Bietul om superstițios a făcut întocmai și, după trecerea zilelor și a nopților, a deschis cuptorul. Din el a ieșit o fată nemaipomenit de frumoasă, blondă, cu pielea albă și catifelată ca piersicile coapte. Brutarul s-a îndrăgostit pe loc, iar fata a devenit a lui. La scurt timp, visele au dispărut, însă corbul a venit după câteva luni de-adevăratelea la el la geam și i-a spus brutarului că, dacă vrea să păstreze fata, trebuie să îi dea un deget. Brutarul și-a rețezat singur degetul și i l-a dat păsării care l-a înghițit pe loc.

Și uite așa corbul tot venea, o dată la câteva luni, și îi mai cerea câte un deget. În ziua în care corbul i-a cerut și ultimul deget care îi mai rămăsese, cel mare de la mâna dreaptă, brutarul s-a codit, dar, de dragul fetei, a renunțat și la acesta. De-atunci a început să trăiască bântuit de teama că o va pierde pe frumoasa fată, înnebunind în fiecare zi câte puțin. Au trecut ani și ani, corbul n-a mai venit, în schimb brutarul visa numai ciori și se speria de orice pasăre neagră. După aproape zece ani de când își tăiasе ultimul deget, un corb a venit la fereastră. Zărindu-l, brutarul a intrat în panică, a pus mâna pe un cuțit, s-a dus la fereastră și a prins pasărea tăindu-i gâtul. Sângele i-a...

— Stai, stai... ziceai că nu mai avea degete, cum de a pus mâna pe cuțit.

— Ei cum, în atâția ani își adaptase ustensilele de prin casă pentru a le putea folosi, așa... i-a tăiat gâtul păsării, sângele i s-a scurs pe mâini și-atunci, în loc de degete, i-au răsărit capete de corbi și fata a dispărut de tot. În noaptea următoare, corbul ăla cu două perechi de aripi i-a apărut în vis și i-a spus că este blestemat să nu mai poată atinge niciodată o femeie. Când s-a trezit, degetele îi crescuseră la loc, dar a descoperit mai târziu că ori de câte ori atingea o femeie, acestea i se transformau în capete de corbi care începeau să o ciupească. Astfel a rămas veșnic singur... Ce zici, merge?

— E de-a dreptul imposibilă și bizară, cu toate astea îmi pare a dracului de credibilă.

— Verosimilitatea nu-i incompatibilă cu adevărul.

— Poftim?

— Verosimilitatea nu-i incompatibilă cu adevărul.

— Păi nu de-aceea se numește așa?!

— Tocmai!

— Nu cred că reușesc să percutez, prea multă informație pentru mine: corbi albi, negri, cu două sau cu trei aripi, femei scoase din cuptor, pisici vorbitoare.

— Ce pisici vorbitoare?

— Cum ce pisici? Ei, asta mai lipsea, o pisică vorbitoare și vărgată în același timp.

— Se-ntâmplă lucruri mai ciudate de-atât aici în Duston.

— Mai ciudat decât o pisică vorbitoare ce-ar putea fi? Un câine vorbitor? Două pisici vorbitoare?

— Mobila vie de exemplu.

— O nu, nu, nu, nu! Nu-mi spune că ai o poveste cu mobilă vie. Știi ceva? Ne mai întâlnim pe aici, ce zici? Știi, nu vreau să par nepoliticos, dar brusc nu mă simt deloc bine.

Începuseră să-mi ardă tălpile, tâmplele. Respirația mi se îngreuna, un pocnet îmi vibra prin coaste.

— Sunteți bine, domnule Dunn? Ce se întâmplă? a întrebat James, vizibil îngrijorat.

— Vin imediat, am adăugat și am intrat în bar proptindu-mă de pereți. Totul se învățea în jurul meu, căutam toaleta, voiam să mă spăl pe față, să simt răcoarea apei cum îmi stinge fierbințeala ochilor. Nu știam ce se întâmplă cu mine, era ca o furie, un delir, manuscrisul ăla cu trăznăile lui era neverosimil de adevărat, o simțeam, o simțeam și era dincolo de capacitatea mea de a înțelege. Cu toate acestea, povestea lui James Clay, degetele lui capete de corbi, pisica, totul se lega și totul trecea ca un glonț prin mecanismele mele de discernere. Mă simțeam ca un țăran superstițios, eu, un om ca mine, inteligent, poate chiar educat și instruit. „Sunt oare nebun?” m-am întrebat, „Oare visez?” Cum reușea mintea mea să accepte acele lucruri drept reale? „Poate mi s-a părut, poate am înnebunit, halucinez, oare beau prea mult, oare mi-au pus ceva în cafea?” Era posibil, era foarte probabil ca însuși anonimul autor al manuscrisului să